

Ce este omul?

Trinitatea omului

»Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.«

(1. Tesaloniceni 5, 23)

Ce este omul? Ce a pus Dumnezeu în el, atunci când i-a suflat în nări suflarea de viață? În versetul biblic citat se vorbește despre »*duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru*, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos«. Aici este prezentată *fîința* noastră *întreagă*. Ea constă din duh, suflet și trup. Succesiunea este prezentată dinlăuntru spre în afară. Trupul, partea cea mai din afară, este din lumea aceasta, duhul și sufletul a fost pus în noi de Dumnezeu. Omul nostru lăuntric, nemuritor, este constituit din duh și suflet. Dar, ce înseamnă duh și ce înseamnă suflet? În cele ce urmează ne vom ocupa cu acest subiect. Aici vrem să arătăm numai că duhul și sufletul nu se pot totdeauna clar despărți, căci și Biblia folosește câteodată cele două noțiuni, fără să se recunoască o diferențiere clară. Astfel, în Iov 7, 11 este vorba de neliniște și amărăciune, duhul și sufletul fiind numite împreună: »De aceea nu-mi voi mai stăpâni gura; voi vorbi în strâmtorarea duhului meu, mă voi plânge în amărăciunea sufletului meu.« Din comparația locului din Evrei 12, 23 cu Apocalipsa 6, 9 rezultă că este vorba de duhurile și de sufletele celor din cer: »v-ați apropiat ... de Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de *duhurile* celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.« - »Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar *sufletele* celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturiei, pe care o ținuseră.« De aceea ar trebui probabil să vorbim despre duh-suflet, ca despre un mădular dublu lăuntric al omului – dar nu în sensul că ar fi unul și același mădular. Căci epistola către Evrei ne arată în continuarea versetului citat, că duhul și sufletul sunt două părți ale interiorului nostru. Se spune: »Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii« (Evrei 4, 12). Așa cum măduva și oasele formează un întreg și totuși sunt două lucruri diferite, tot așa duhul și sufletul sunt împreună și totuși se diferențiază. Când în Biblie este vorba de inima omului, uneori ea subînțelege întreg înlăuntru omului, deci duhul și sufletul împreună. Așa se spune în 1 Samuel 16, 7: »Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă«. Reținem: esențialul omului nu este trupul, pe care deseori se pune un accent prea mare, ci înlăuntru lui, omul nemuritor – la acesta ia Dumnezeu seama în mod deosebit, căci acesta este destinat pentru veșnicie.

Duhul Omului

»În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.«

(1 Corinteni 2, 11)

Vrem acum să privim cele trei componente ale omului, începând de la interior spre exterior. Începem deci cu duhul. Duhul constituie componenta cea mai importantă a chipului lui Dumnezeu în noi. Despre nici un animal nu se relatează că are duh asemenea omului. Acest duh este o componentă nemuritoare a omului, așa cum arată Eclesiastul 12, 7: »Până nu se întoarce țărîna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat«. Acest duh, care a ajuns sub stăpânirea păcatului, are nevoie de salvarea realizată prin lucrarea lui Dumnezeu de mântuire. Așa ne spune 1 Corinteni 5, 5: »... ca duhul lui să fie *mântuit* în ziua Domnului

Isus«. – Duhul este centrul cunoașterii noastre. »Cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?« Dotat cu acest duh, omul poate să reflecteze asupra lui însuși, și nu trebuie să se lase mânat de unele instincte, ca animalele. »Duhul omului este o lampă a Domnului, cercetând toate cămărilor sufletului« (Proverbe 20, 27). Prin duh, omul a fost ridicat la treapta de ființă cu pricepere, așa cum se spune în cartea Iov: »Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea« (Iov 32, 8). Dacă privim lumea animală, ea trăiește și acționează ca altădată. Dacă privim la om, ca ființă dotată cu duh, a schimbat mult mediul lui de viață prin gândurile lui preocupate cu cercetarea. Numai omul este apt să facă cercetări, prin duhul său. Așa spune Asaf: »Îmi amintesc noaptea de cântarea mea; cuget în inima mea și duhul meu caută stăruitor« (Psalmul 77, 6). Înainte de toate, duhul este în mod deosebit apt să intre în legătură cu Dumnezeu. De aceea este foarte semnificativ că Duhul lui Dumnezeu nu confirmă sufletului nostru, care are mai mult a face cu sentimentele, înfierea noastră, ci duhului nostru: »Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm „Ava!” adică Tată. Însuși *Duhul adeverește împreună cu duhul nostru* că suntem copii ai lui Dumnezeu« (Romani 8, 15-16). – Putem, deci, să vedem, în duhul omului, elementul care ne face să fim ființe care gândesc. Pe baza duhului nostru putem să medităm asupra noastră înșine și la Dumnezeu și să ne decidem conștient pentru El – din păcate însă, și împotriva Lui, așa cum fac mulți oameni. De aceea: duhul meu fii gata, veghează și te roagă, ca nu cumva pe neașteptate să te cuprindă timpul rău; căci este viclenia satanei să ducă în ispită pe mulți credincioși.

Sufletul omului

»Presbiterul către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr. Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.«
(3 Ioan 1-2)

Expresia »suflet« este folosită în Biblie cu mai multe înțelesuri. De aceea nu trebuie s-o folosim totdeauna numai la partea lăuntrică a omului, care este așa de strâns legată cu duhul. Prin suflet se poate înțelege pur și simplu o persoană, cu tot ce îi aparține; duh, suflet și trup. Așa, de exemplu, în Faptele Apostolilor 2, 41 este vorba de trei mii de suflete, care s-au adăugat la numărul ucenicilor, prin primirea Cuvântului lui Dumnezeu și botezându-se. Prin suflet se poate descrie starea vie a unei ființe. Așa este cazul când Dumnezeu vorbește în Geneza 1, 30: »Și oricărui animal al pământului și oricărei păsări a cerurilor și oricărei târâtoare care se târăște pe pământ, în care este un suflet viu, i-am dat ca hrană orice iarbă verde.« Dar pe noi ne interesează noțiunea proprie de suflet, așa cum este ea înțeleasă în 1 Tesaloniceni 5, 23. – Duhul este deci mai mult partea conștientă a vieții noastre lăuntrice, partea care știe și cercetează, sufletul îl putem caracteriza ca fiind partea sentimentelor noastre, care câteodată sunt mai mult în inconștient. Reacțiile afective ca neliniștea, întristarea și spaima sunt lucruri percepute în mod deosebit de sufletul nostru. Fiii lui Core au vorbit în felul următor sufletului lor: »Pentru ce te mârșăiești suflete și gemi în lăuntru meu?« (Psalmul 42, 5). Însă Domnul Isus promite sufletelor mârșăite, și care sunt multe în zilele noastre, odihna Sa divină: »Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11, 29). Da, Domnul nostru poate să înțeleagă foarte bine pe cei întristați, El Însuși a trecut pe acest pământ prin cele mai grele chinuri sufletești. Acolo, în Ghetsimani, când L-a cuprins groaza de tot ce sta înaintea Lui, a zis ucenicilor Săi: »Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, și vegheați împreună cu Mine!« (Matei 26, 38). – Acest suflet, care, prin mesajele pe care le primește de la duhul nostru, se poate bucura sau îngrozi, este nemuritor, ca și duhul din om. Isus spune clar că sufletul nu moare cu trupul: »Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să

piardă și sufletul și trupul în gheenă» (Matei 10, 28). Deoarece sufletul nu scapă de această pierzare veșnică în iad, are nevoie, ca și duhul, să fie mântuit de căderea în păcat. Această mântuire are loc prin credința în Domnul Isus, așa cum spune Petru: »... Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, *mântuirea sufletelor voastre*« (1 Petru 1, 8-9). Duhul și sufletul constituie împreună partea nemuritoare din om. Și ar trebui să glorificăm pe Dumnezeu cu ambele părți ale omului nostru lăuntric, cum a făcut Maria, când a exclamat: »Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu« (Luca 1, 46-47). – Glorificăm noi pe Dumnezeu și cu omul nostru lăuntric? – Domnul să ne ajute să facem aceasta!

Trupul omului

»Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.« (Romani 6, 12-13)

»Si, duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos«, am citit deja mai înainte în 1 Tesaloniceni 5, 23. În studiul asupra trinității omului am pornit de la interior spre exterior. Am ajuns la trup, componenta externă. Și totuși, acest trup, cu toate că este muritor în substanța lui pământească actuală, aparține chipului lui Dumnezeu. De aceea nu putem să facem ce vrem cu trupul. Cuvintele din 1 Corinteni 3, 16-17 ne arată tocmai acest lucru: »Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți voi.« Dacă aceste cuvinte le putem aplica la Biserica Dumnezeului cel viu, ele sunt totuși valabile pentru fiecare în parte. Așa cum trupul găzduiește duhul omului, tot așa Duhul lui Dumnezeu vrea să locuiască în oamenii care sunt mântuiți. De aceea noi nu trebuie să fim sfințiți numai în ceea ce privește duhul și sufletul, ci duhul, sufletul și trupul trebuie să fie sfințite. Chiar din primul secol a apărut învățătura greșită, că trupul (ca materie) stă în opoziție cu duhul, așa că nu este important cum te porți în trup. Acesta nu este mesajul Bibliei, ci sunt gânduri filozofice. Așa zice, de exemplu, Pavel cu privire la curvie: »Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său« (1 Corinteni 6, 18). Am fost creați după chipul lui Dumnezeu, de aceea comportarea noastră să nu fie asemenea animalelor. Păcatul înfăptuit în trupul nostru se referă și la duhul-sufletul nostru nemuritor. Mesajul Evangheliei este: »Deci, păcatul să nu mai domnească în *trupul* vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.« (Romani 6, 12-13). – Un trup care a fost sfințit de Dumnezeu va avea parte de învierea celor neprihăniți și de un trup de slavă. Dar și cei care își dau trupul la dispoziția păcatului vor avea parte cu toții de înviere. Cum vor arăta aceste trupuri care sunt destinate pedepsei veșnice? (Matei 10, 28) Nu vor fi trupuri de slavă. Vor avea chipul pe care l-au avut aici pe pământ.

Alte caracteristici ale asemănării cu chipul lui Dumnezeu

»Au chemat dar pe Rebeca, și i-au zis: „Vrei să te duci cu omul acesta?” „Da, vreau”, a răspuns ea.« (Geneza 24, 58)

»Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat; până și mintea și cugetul le sunt spurcate.« (Tit 1, 15)

Deci, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, cu duh, suflet și trup. Dar, omul lăuntric constituie în mod deosebit existența omului. Am văzut omul lăuntric ca duh și suflet, care este nemuritor. Biblia relatează despre mai multe lucruri interioare ale omului. Când este vorba de inimă, așa cum am văzut, câteodată este vorba de duh și suflet luate împreună. Biblia vorbește, când este vorba de omul nostru lăuntric, și de voință, de gândire și de conștiință. Toate aceste părți ale omului invizibil nu le putem despărți de duh și suflet. Dacă ființa noastră *întreagă*, potrivit cu 1 Tesaloniceni 5, 23, constă din duh, suflet și trup, atunci inevitabil voința, gândirea și conștiința, ca părți ale omului lăuntric, aparțin împreună cu duhul și sufletul. – Astăzi știm cât de complicate sunt relațiile în corpul nostru. Medicii studiază mulți ani, iar apoi trebuie să se specializeze pe domenii. După aceea, toată viața lor își pot continua calificarea în domeniul respectiv și tot nu au ajuns să cunoască pe deplin trupul creat de Dumnezeu. – Credem noi că omul lăuntric cu duh-suflet și treptele sale inferioare, voința, gândirea și conștiința, este mai simplu conceput? Probabil că interconexiunile acestora sunt mai complicate. Dar deoarece aici nu este vorba de materie, așa cum este cazul cu trupul, acest întreg nu poate fi cercetat nici cu cele mai desăvârșite instrumente medicale. – Cât de mulți oameni sunt bolnavi în omul lăuntric și ar vrea să aibă parte de un ajutor simplu, ca la o ruptură de oase! Boala lăuntrică se poate extinde chiar și la exterior. Omul este o unitate. Dacă se dorește să i se ajute lăuntric, este foarte important să se știe de la ce premiză să se pornească. Psihologia, care se ocupă cu partea imaterială a omului, oferă astăzi multe teorii care nu sunt în concordanță cu Dumnezeul cel viu și cu voința Sa. De aceea, din punct de vedere biblic, nu se poate ajuta cu adevărat omului lăuntric cu practici care parțial nu vin de la Dumnezeu. Și în acest domeniu ajutorul omenesc trebuie verificat în baza Cuvântului, și în mod deosebit trebuie să ne gândim la cuvintele: »Căci Eu sunt Domnul, care te vindecă« (Exodul 15, 26). – Dacă viața ta lăuntrică este bolnavă, atunci caută ajutorul în primul rând la Dumnezeu cel viu, care a creat viața ta lăuntrică cu toate spiralele ei complicate și care o cunoaște cel mai bine. Psalmistul spune: »Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntru meu, mângâierile Tale îmi înviează sufletul« (Psalmul 94, 19). - »Domnul îndreaptă pe cei încovoiați« (Psalmul 146, 8). Și tu poți face această experiență, dacă prin credință te îndrepti spre Creatorul tău. – Gândește-te și la cauzele profunde ale multor boli ale omului lăuntric.

Voința

»Au chemat dar pe Rebeca, și i-au zis: „Vrei să te duci cu omul acesta?” „Da, vreau”, a răspuns ea.« (Geneza 24, 58)

Vrem să vedem alte caracteristici ale asemănării cu chipul lui Dumnezeu, care au fost amintite. În această secțiune ne ocupăm de voință. Voința este o caracteristică importantă a personalității. Gândirea, simțirea și voința constituie personalitatea. În timp ce *gândirea* este preluată de duhul omului, *simțirea* are loc mai mult în suflet, iar *voința* este coordonată de ambele. Un om fără voință este o personalitate distrusă. Dumnezeu are voință, și deoarece noi am fost creați după chipul Lui, El ne-a dat și nouă voință. În versetul nostru, Rebeca a vrut să ia pe Isaac ca soț al ei. Au întrebat-o: : »Vrei să te duci cu omul acesta?» „Da, vreau”, a răspuns ea.« Aici s-a luat o hotărâre clară, așa cum trebuie să fie la încheierea căsătoriei. Cu o hotărâre tot așa de clară

trebuie să ne decidem și noi pentru Dumnezeu. Dacă nu ne hotărâm *pentru* El, atunci ne-am hotărât deja *împotriva* Lui. Omul trebuie să dea cărțile pe față. Dumnezeu Însuși Și-a făcut cunoscut voia Sa. El »voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2, 4). Prin aceasta El S-a hotărât pentru tine. Dar care este situația cu voința ta? Te-ai hotărât deja? Sau Mântuitorul tău, Isus Hristos, trebuie să-ți spună cuvintele pe care le-a spus Ierusalimului: »De câte ori *am vrut* să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și *n-ați vrut*« (Matei 23, 37). – Sunt oameni care cândva s-au hotărât pentru Domnul. Dar pe parcursul timpului s-au depărtat iarăși de drumul pe care mergeau. Este ca și cum ei ar vrea să nu mai aibă nimic a face cu Cel Preaînalt. Așa a fost la Israel, când au strigat: »Abateți-vă din drum, dați-vă înlături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!« (Isaia 30, 11) Dar cine vrea să fie lăsat în pace de Dumnezeu trăiește într-o mare neliniște. Nu are suficientă putere. Cel veșnic spune acestui om: »Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Dar *n-ați voit!*« (Isaia 30, 15). Voința omului este Împărăția cerurilor sau iadul său. Dumnezeu nu ne-a creat ca marionete. Noi avem noblețea Celui Preaînalt, ca să ne decidem în toate domeniile. Dar cea mai importantă decizie este decizia pentru Mântuitorul nostru și prin aceasta, decizia pentru cer. – Cum îți vei exercita tu voința, această caracteristică după chipul lui Dumnezeu? Numai în voința lui Dumnezeu există protecție. De aceea lasă ca voința ta să se odihnească în voința lui Dumnezeu.

Gândirea

»Pentru că gândirea cărnii este moarte; iar gândirea Duhului viață și pace.« (Romani 8, 6)

Cuvântul nostru spune : »Pentru că gândirea cărnii este moarte; iar gândirea Duhului viață și pace.« Ce este gândirea? Este comportarea lăuntrică de bază a omului în domeniul spiritual și moral. Gândirea este desigur marcată parțial de caracterul omului, dar foarte esențial în privința aceasta este ce vrea omul de fapt. Noi am citit despre această voință. Cine s-a hotărât cu voința sa pentru Dumnezeu, acela primește o gândire divină. În versetul citat este gândirea Duhului, care înseamnă viață și pace. Oamenii care au o gândire divină sunt oameni plăcuți. Ei doresc să se împlinescă adevărul. Ei sunt gata să renunțe la mândria umană înrădăcinată, și să accepte felul de a fi al lui Isus, care spune: »Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11, 29). Bineînțeles, această gândire nu are nimic a face cu slăbiciunea. Smerenia divină înseamnă să fi conștient că din ceea ce poți tu nu poate lua naștere ceva care să rămână. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, aceasta este o realitate de neschimbat. Cine recunoaște aceasta, este smerit. Cine nu recunoaște, nu schimbă cu nimic realitatea. De aceea smerenia nu este slăbiciune, ci ea este o apreciere de sine realistă. Tot așa este și cu blândețea. Ea este o sentință îngăduitoare și care duce la îndreptarea celorlalți, fiindu-le de ajutor. Este o sentință care poartă în ea harul. Este harul de la Dumnezeu, de care noi toți avem nevoie, căci fără el am fi pierduți pentru veșnicie. Blândețea față de alți nu are nimic a face cu faptul că un om nu ar putea să se poarte aspru cu sine însuși. Sunt însă mulți oameni care sunt aspri cu alții, dar sunt foarte blânzi cu ei înșiși. – De aceea să primim de la Dumnezeu gândirea Duhului, care aduce viața și pacea cu sine. Cine nu are gândirea Duhului, are totuși o gândire – pe cea a cărnii. Prin »carne« se înțelege aici natura omului marcată de păcat. Această gândire este moarte, spune Biblia. Cu adevărat, omul care se depărtează de gândirea lui Dumnezeu și vrea să slujească păcatului, dă naștere la o gândire diabolică, care poate duce la cele mai îngrozitoare lucruri. Faptele îngrozitoare, care au avut loc în lagărele de concentrare și în închisori, arată cât de mult poate decădea omul – mai jos decât animalele. Cine se îndepărtează de Dumnezeu pierde în totalitatea existenței lui asemănarea cu chipul lui Dumnezeu. Și această gândire ieșită la iveală este moarte!

Conștiința

»Țin cu tărie la dreptatea mea și nu voi renunța la ea; inima mea nu-mi reproșează nici una din zilele mele.« (Iov 27, 6)

Vrem să studiem acum conștiința. Ce este conștiința? Ea este vocea „celui ce știe” din noi, care independent de voința noastră judecă *gândurile* duhului nostru și *faptele* trupului nostru. Nu este aceasta un mecanism fin de control, pe care Dumnezeu l-a pus în noi? Conștiința ne atenționează de cele mai multe ori mai înainte ca să întreprindem, să gândim sau să voim ceva greșit. Și după ce am înfăptuit fapta greșită, ne apasă și mai mult. Această voce a conștiinței a auzit-o fiecare om în sine. Ești tu pe punctul de a face ceva nedrept înaintea lui Dumnezeu? Vocea conștiinței te atenționează: „Nu face!” Dar tu nu vrei să auzi această voce, căci ea te deranjează în intențiile tale. Dar voința ta nu este aptă s-o reducă la tăcere. – Ascultă de vocea lui Dumnezeu care te atenționează în înlăuntrul tău, care vorbește prin conștiință. Dacă conștiința este desigur marcată de mediul în care se dezvoltă, în adâncul conștiinței există etalonul divin de măsură. Cum ar putea altfel conștiința păgânilor să confirme că ei au lucrat corect sau greșit, potrivit cu legea divină din ei? – Așa ne arată Cuvântul lui Dumnezeu: »Când neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc, sau se dezvinovățesc între ele.« (Romani 2, 14-15) Putem numi conștiința ca fiind prima și ultima ancoră a lui Dumnezeu în omul lăuntric. – Iov a avut o conștiință curată, atunci când s-a gândit la trecutul lui. El putea spune: »Inima mea nu-mi reproșează nici una din zilele mele.« Dar oamenii, care vor să trăiască în păcatele lor, pătează atât gândirea lor, cât și conștiința lor, așa cum scrie Pavel lui Tit: »Dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat; până și mintea și cugetul le sunt spurcate« (Tit 1, 15). – De aceea să umblăm cu toții în credință având o gândire curată și să păstrăm o conștiință bună, ca să ajungem cu corabia vieții noastre în portul sigur al veșniciei. Căci Biblia ne atenționează, pe tine și pe mine: »Să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut din credință« (1 Timotei 1, 19).

O consecință importantă a asemănării cu chipul lui Dumnezeu

»După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare, și i s-a posomorât fața. Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat, și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pânzește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.” Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorât. Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.”« (Geneza 4, 3-10)

Am văzut cum Dumnezeu a creat pe om după chipul Său. Vreau să vorbesc acum despre o consecință importantă a asemănării noastre cu chipul lui Dumnezeu. Deoarece omul este asemenea lui Dumnezeu, Cel Preaînalt l-a echipat cu o protecție deosebită. Viața omului este sfântă pentru Dumnezeu. Este așa de sfântă, căci chiar sângele omului, care a fost vărsat pe nedrept, strigă către Dumnezeu. Când Cain a omorât pe fratele său, Judecătorul întregului pământ i-a cerut socoteală, cu următoarele cuvinte: »Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine« (Geneza 4, 10). Deoarece Dumnezeu a creat pe om după chipul Său,

niciun om nu are dreptul să ucidă pe semenul lui. Cel Veșnic a exprimat aceasta foarte clar în legământul pe care l-a făcut cu Noe, când în Geneza 9, 6 spune: »Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui.« Tot așa spune El mai târziu în cele zece porunci, pe care Dumnezeu Însuși le-a dat lui Moise: »Să nu ucizi!« Această poruncă o reia Isus și îi acordă o autoritate mai mare, prezentând cauza omorului. În predica de pe Munte, El spune: »Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecării.” Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine îi va zice: „Nebunule!”, va cădea sub pedeapsa focului gheenei”« (Matei 5, 21-22). – Da, la limbă începe totul. Să-ți ți limba în frâu față de aproapele tău. Uni rostesc blesteme asupra altora. Apostolul Iacov atenționează călăuzit de Duhul Sfânt, că aceste blesteme sunt îndreptate împotriva celor care poartă chipul lui Dumnezeu (Iacov 3, 9). – Deci, omul nu are nici un drept să dispună de viața altui om, așa cum gândește el. Acesata stă în noblețea omului, pusă de Dumnezeu în el. – Acest principiu divin, înalt, nu-l poate încălca niciun om și niciun popor, fără ca să nu fie pedepsit – aici este atacată onoarea lui Dumnezeu. Ce judecată va face odată Cel Preaînalt cu privire la tot sângele vărsat pe nedrept pe pământ! – Nu este strigător la cer, când numai în Germania în fiecare an este nimicită viața nenăscută a atâtor copii, cât populația unui oraș mare? – Viața este sfântă, să avem teamă sfântă în privința aceasta, căci »Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, I-a făcut după chipul lui Dumnezeu.« Cine vrea să desfințeze acest principiu de bază, să nu se mire dacă în scurgerea timpului – și sub influența ideologiei – ia naștere roadă, care nu mai consideră viața așa cum vrea Dumnezeu să fie considerată. Omul este deosebit de înnobilit prin înlăuntrul lui nemuritor. De aceea el are o demnitate pe care noi nu avem voie s-o atacăm.

Și animalele? – Partea 1

»Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« (Ioan 3, 16)

Acum vreau să mă ocup de o întrebare, care este totodată o întrebare de delimitare între om și restul ființelor vii. Omul a primit de la Dumnezeu un interior nemuritor, dar ce este cu animalele care au murit? Probabil că pentru mulți punerea acestei întrebări pare să fie greșită. Vreau totuși să mă ocup puțin cu ea, deoarece am fost confruntat cu această temă venită din partea celor credincioși – și pentru că răspunsul la această întrebare trebuie să ne arate o relație biblică, sănătoasă, între om și animale. Căci foarte ușor pot să ia naștere învățături greșite. Citim în Biblie că și în animal este un suflet viu (Geneza 1, 30). Dar așa cum am spus, noțiunea de suflet are multe sensuri în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea nu putem face din viața unui animal un suflet *nemuritor*. Aceasta nu ni se spune în Biblie. Mai mult chiar, din tot ce am văzut până acum, rezultă clar diferența mare dintre om și animal. În ziua a șasea a creației este momentul crucial, care desparte clar crearea omului de crearea animalelor. Vedem că numai omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu și, ca un act deosebit, Dumnezeu a insuflat în el »suflare de viață«. Biblia nu vorbește de faptul că animalele ar avea duh – și ceea ce este nemuritor în om este tocmai componenta duh-suflet. În afară de aceasta, în Cuvântul lui Dumnezeu nu ni se relatează nimic despre mântuirea animalelor, însă ni se relatează despre mântuirea omului. Făgăduința vieții veșnice din Evanghelia după Ioan 3, 16 este numai pentru oameni. Dacă sufletul animalelor ar fi destinat pentru cer, atunci ar trebui să existe o înviere a vieții animalelor. Dar cine a citit în Biblie despre o înviere a animalelor? Afară de aceasta, în Vechiul Testament au fost jertfite animale, în timp ce jertfirea oamenilor era o urâciune înaintea lui Dumnezeu (2 Împărați 16, 3). Animalele puteau fi consumate (Geneza 9, 3), dar când oamenii mănâncă oameni (canibalismul) – întâlnit în păgânism, din păcate și în noul păgânism al societății noastre

-, este un blestem al lui Dumnezeu (Deuteronom 28, 15,45,53). Acest tratament deosebit al vieții oamenilor și al animalelor se poate explica numai prin interiorul nemuritor al omului, care oferă trupului său – din partea lui Dumnezeu – o demnitate mult mai mare. Drept consecință, această componentă nemuritoare nu poate fi în trupul animalelor. – Din toate care le-am văzut până aici putem spune că animalele nu au un suflet nemuritor și niciun animal, care a murit, nu va fi în cer. – Oricât de ridicolă ar fi această temă pentru unul sau altul, are mari efecte asupra aceluia care ar crede în „viața veșnică” a animalelor. Atunci animalele ar fi ridicate pe aceeași treaptă cu omul și probabil vor fi privite ca „frați spirituali” – cu toate consecințele care decurg din aceasta. Aici se deschid ușile și porțile învățăturilor greșite. De aceea vrem să rămânem la ce ne spune Biblia – cu toată dragostea pe care o avem pentru animale. Animalele sunt de asemenea creația lui Dumnezeu, dar omul este chemat să stăpânească peste lumea animală. Această domnie nu înseamnă niciodată chinuirea animalelor, căci »cel neprihănit se îndură de vite, dar inima celui rău este fără milă« (Proverbe 12, 10).

Și animalele? – Partea a 2-a

»Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și El judecă și se luptă cu dreptate.

Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.«

(Apocalipsa 19, 11.14)

Îmi pot imagina că sunt oameni care nu pot să conceapă că vor întâlni animale în cer. Dacă pe baza tuturor afirmațiilor Sfintei Scripturi am putea deduce că în cer nu sunt animale moarte, nu vor fi atunci nici un fel de animale în cer? În Împărăția de o mie de ani, care va fi în viitor pe pământ, vor fi animale, căci »vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul« (Isaia 11, 7). – În ceea ce privește cerul, pare să fie cel puțin animale de felul cailor; căci în Apocalipsa 19, 11,14 se spune: »Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și El judecă și se luptă cu dreptate. Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.« - Aici citim realmente despre o specie de animale, care pleca din cer. – În rest, să ne înfrânăm curiozitatea și fantezia. Dacă cineva face în privința aceasta salturi de căprioară în gândirea lui, trebuie să fie atent la pericole. Sunt oameni care au făcut un idol din animalul lor de casă. Această dragoste față de animale poate să meargă așa de departe, că animalele sunt iubite iar oamenii sunt urâți. Acest dezechilibru nu este niciodată de natură divină! Oricât de frumos ar fi să simți credințioșia animalului tău, și oricât de normal ar fi să devi întristat la moartea lui, trebuie să nu uităm: animalul nu este un om! Nu a fost creat după chipul lui Dumnezeu! Cine nu găsește o limită sănătoasă în privința aceasta, poate să ajungă pe căi greșite în ceea ce privește credința. De aceea să nu se spună povești copiilor despre cerul animalelor, sau altele asemănătoare, încercând astfel să-i mângâi pentru pierderea animalului iubit. – Dar să revenim la veșnicia noastră în ceruri: ne putem baza pe faptul că nimănui nu-i va lipsi ceva în cer, căci Cel ce a creat pământul, a creat și cerul. Și în cer va fi nespus mai minunat decât pe pământul acesta. De aceea să nu trecem peste ce ne spune Biblia, căci atunci vom deveni foarte ușor oameni neînțelepți. Fie ca Cuvântul lui Dumnezeu să ne păzească de aceasta (1 Tesaloniceni 5, 8).